

ג. "והוא נער את בני בלהה ואת בני זלפה" (ל"ז,ב').

אוצר החכמה

המדרש רבה על פסוק זה אומר: (רש"י מביא מדרש זה בחלקו), הרי יוסף היה אז בן שבע עשרה שנה ועדיין נקרא נער? אלא שהיה עושה מעשי נערות שהיה מסלסל בשערו.

והקשה האדמו"ר ה"אמרי אמת" מגור: בפרשת העקידה אומר אברהם אבינו: "ואני והנער נלכה עד כה". והרי יצחק אבינו שנקרא בפי אברהם "נער" היה אז בן ל"ז שנים כפי שמביא רש"י ומדוע לא הוקשה למדרש שם אותה קושיא הכיצד קוראים נער ליצחק?

והשיב: כאשר אב קורא לבן זקונו "נער" אין כל קושיא בדבר שהרי לגבי אברהם היה יצחק תמיד "בןך יחידך אשר אהבת את יצחק", ויכול האב לראות את בנו בכל גיל שהוא את הילד הקטן שלו ולכן מכנהו נער. אך כאן התורה בעצמה קוראת ליוסף נער ולא נאמר הדבר ע"י יעקב אביו ולכן מובנת שאלת המדרש. בן שבע עשרה שנה והתורה קוראת לו נער?

ושמעתי מהרבי מטולנא סיפור על כך. הרב ישראל נחום יחשלימסקי רבה של קילעץ היה מקורב לרבי האמרי אמת מגור. פעם אחת הזדמן הרבי לקילעץ ועלה לבקר את הרב. דיברו הם ביניהם על הפסוק הזה והרבי הא"א אמר את תירוצו דלעיל. והנה כאשר יד הרבי במדריגות נפתחה דלת השכנים ואשה זקנה נצבה שם ובקשה בפיה. יברך הרבי את בני הקטן (מייין קליינעם). הרבי הסכים והזקנה אצה לקרוא לבנה. והנה יוצא אדם זקן כבן שבעים שנים. חי"ך הרב מקילעץ ואמר לרבי האמרי אמת: מר הינו גברא דמריה ס"עיה, הנה קיבלנו

כוסי רוויה - בראשית

עכשיו המחשה חיה כיצד אצל אמא הבן הוא תמיד 'מיין' קליינע' ואף שהוא
כבר יהודי כבן שבעים שנים!